

"Rode Nato" in Het Parool (22 maart 1955)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W ; RRéd. Chef Koets, P. J. 22.03.1955, n° 3 127; 15. Jg. Amsterdam: Het Parool. "Rode Nato", p. 3.

Copyright: (c) Het Parool

URL: http://www.cvce.eu/obj/rode_nato_in_het_parool_22_maart_1955-nl-5a13b6eb-113d-4f66-91c5-7631228b7122.html

Last updated: 02/07/2015

„Rode Nato”

Het Russische communiqué over de oprichting van een communistische defensieorganisatie in geval de Parijse overeenkomsten worden geratificeerd zou men een diplomatieke grap kunnen noemen ware het niet, dat de heer Molotow altijd weinig gevoel voor humor heeft gedemonstreerd. Daarom kan men beter spreken van een onhandige poging om op het laatste moment die Parijse verdragen alsnog te torpederen, waarbij dan een grenzeloze onderschatting van het intelligentiepeil der West-Europeanen wordt gedemonstreerd. In feite is de Westeuropese Unie juist ontstaan als reactie op de allesoverheersende en tyrannieke positie van het Kremlin in de satellietstaten van Oost-Europa en nu komt Moskou ons vertellen, dat de oprichting van die Unie tot een militaire blokvorming in het Oosten van ons continent zal leiden. Alsof al die satellieten in oprechte verontwaardiging over de agressiviteit van het Westen nu eindelijk geen andere uitweg meer zien dan die van een defensieorganisatie met Rusland!

Maar afgezien van de onhandigheid in het Russische gemanoeuvreren kan toch niet alle betekenis aan de communistische mededeling worden onttrokken. Men kan deze namelijk niet abstraheren van de jongste wisselingen in het Kremlin en de daar nog altijd voortdurende verwarring. De oorzaak, of althans een van de oorzaken, maar o.i. de belangrijkste, van het gescharel in de opperste leiding moet gezocht worden in het plotselinge besef — naar aanleiding van de vele publicaties in het Westen — dat de militaire ontwikkeling als gevolg van de atoomwapens revolutionaire wegen moet inslaan. In het Westen is men niet eens zo heel ver gevorderd met deze grondige reorganisatie en bovendien weten wij nog altijd niet precies welke taak in een atoomoorlog aan de infanterie moet worden toebedeeld. Maar voor de Russen zijn de reorganisatieplannen in het Westen, waarover vooral in Amerika bijzonder openhartig geschreven wordt, in ieder geval al afschrikwekkend genoeg om hen in een soort paniekstemming te brengen.

Rusland staat met zijn talrijke en ouderwetse divisies in grote massa achter het IJzeren Gordijn. Deze zijn dus bijzonder kwetsbaar voor atoomaanvallen. Bedenkt men daarbij, dat de Russen het Westen nu eenmaal niet anders kunnen zien dan als de eerst-aanvallende partij — hetgeen een radicaal verkeerde beoordeling van de werkelijkheid is — dan is de verklaring voor die paniekstemming en verwarring in de opperste Sowjetleiding niet onbegrijpelijk. Men doet er goed aan de persoonsverwisselingen in het Kremlin dus meer te zien tegen deze achtergrond dan als een uitsluitende machtsstrijd tussen invloedrijke figuren.

De reorganisatie van het defensiesysteem van Rusland eist nu de volle medewerking van de satellieten. Immers, vooral in hun gebieden moet die reorganisatie worden doorgevoerd. Zij vormen nu eenmaal de glacis, die de Russische ruimte moet beschermen en de eerste stoot, die beslissend kan zijn, opvangen.

Het lijkt er natuurlijk niet op, dat de satellietregeringen hierbij van enige zelfstandigheid en vrijwillige medewerking blijk mogen geven. De conferentie in Moskou, die plaats had kort voor de val van Malenkow, diende natuurlijk slechts om commando's uit te delen en de regeringen van de Oost-Europese staten duidelijk te maken wat van hen werd verlangd. Van een samenwerking op militair gebied, zoals die in het Westen plaats heeft, is geen sprake. De satellietstaten zijn bezette gebieden en de „beviende regeringen” hebben maar te doen wat hen wordt opgedragen. Hier heeft inderdaad een „integratie” plaats die veel radicaler is dan die waaraan de West-Europese staten ooit hebben durven denken. De methodiek van die integratie is echter met de diepste beginselen van samenwerking, die wij in het Westen huldigen, in strijd. Dat wil intussen niet zeggen, dat wij politiek net die vorm van integratie geen rekening hebben te houden.

De drastische militaire hervorming, waaraan de satellietstaten zich hebben te onderwerpen, was reeds „gepland” voor de val van Malenkow. Maar alleen het ogenblik van publicatie dient het Kremlin tot diplomatiek wapen tegen de Parijse accoorden. De inhoud zelf van het reorganisatieplan is onafhankelijk van de ratificatie van die overeenkomsten. De verhouding tussen Rusland en de Oost-Europese staten wordt er niet door geraakt. Die blijft er een van volstrekte onderworpenheid en van bezettingstyrannie. Slechts zal van deze ongelukkige landen een nog groter offer worden geëist.